

Action Zoo Humain, 'Le chicon'

Witloof als symbool voor de Vlaming

Action Zoo Humain brengt het nieuwe talent Maxime Waladi op de scène. Theatermaker Zouzou Ben Chicka begeleidde Waladi bij het maken van zijn afstudeervoorstelling aan het LUCA drama in Leuven. Twee jaar later toert de voorstelling door Vlaanderen, 'Le chicon' is een krachtige monoloog over identiteit.

Met zijn lange haar naar achter gekamd en met zijn witte Air Maxen aan springt Maxime Waladi op het podium. Hij doet een praatje met de toeschouwers en stelt iedereen op zijn gemak. 'Geluk zit in de kleine dingen,' vertelt de acteur. Vervolgens haalt hij een klein witloofje uit de zak van zijn vest: 'Voor mij zit geluk daarin.' Al dansend en gekke bekken trekkend, rolt hij een houten keuken op. Zonder te stoppen met tateren begint hij met het klaarmaken van witloofsoep. Zijn jovialiteit en vrolijkheid zijn heerlijk om naar te kijken.

'In het hartje van het witloof zit de bittere smaak,' legt Waladi uit. In 'Le chicon' wil de performer zijn eigen 'laagjes' pellen en terugkeren naar zijn kern. Zijn jeugd vormt het uitgangspunt. Als zoon van een Marokkaanse vader en een Vlaamse witloofboerin, groeide hij op tussen twee uitersten. Zijn vader trok al snel naar Brussel, Waladi bleef bij zijn moeder wonen in 't Lemmeke, een boerendorp in Vlaams-Brabant. De acteur vertelt over de moeilijke band met zijn ouders en over hoe hij zelf de weg kwijt was. 'Le chicon' is enorm oprecht.

Komt witloof uit de Vlaamse velden of kent het zijn oorsprong in Marokko? Die vraag houdt Waladi bezig, witloof staat immers symbool voor wie hij is. Het contrast in zijn identiteit beeldt hij uit door zijn moeder en vader na te spelen. Hij verruult zijn vest voor een beha en transformeert in zijn moeder. Rokend en drinkend zit ze op de keukentafel, ze klaagt over Waladi's vader en over het harde labuur van het boerenleven: 'Ge moet. Ge moet doorgaan.' Voor de vaderrol trekt de acteur een bandana aan. De vader spreekt tegen een toeschouwer als tegen zijn zoon en houdt een speech over dé langverwachte terugkeer naar Marokko: 'Ons koffertje staat klaar!' De passages waarin Waladi zijn moeder of vader naspeelt, grijpen recht naar de keel. Met de nodige overdrijving schetst Waladi portretten van de twee meest bepalende personen in zijn eigen leven. Hij is niet alleen een vlotte verteller, maar ook een uitstekende acteur.

'Le chicon' wordt nooit zwaarmoedig. Na intense verhalen over zijn jeugd, kan Waladi meteen weer overschakelen naar de vrolijke entertainer achter het fornuis. Gedurende de hele voorstelling blijft hij grappen en grollen met zijn publiek, de man zou een prima stand-upcomedian zijn. Achter zijn potten en pannen heeft hij dezelfde flair als Jeroen Meus, al is Waladi net wat chaotischer en bevlogener. Het foute vuur staat nog aan, de bloem vliegt in het rond en het water stroomt uit een jerrycan aan het keukenplafond. Met zijn aanstekelijke lach, zijn onhandige kookstijl en zijn spontane humor wint Waladi elke toeschouwer voor zich.

In 'Le chicon' geeft Waladi een stem aan Vlamingen met een etnisch diverse achtergrond. Het begrip van 'de Vlaming' wordt opengebroken: ook mensen met andere roots groeien op tussen de witloofvelden en zij zijn daarom niet minder 'Vlaams'. Action Zoo Humain vervult al langer een voortrekkersrol in de beweging om de kunsten te dekoloniseren, dat bewijst het gezelschap opnieuw met 'Le chicon'.

Lotte Bode

© Cutting Edge - 16 juli 2018

<http://www.cuttingedge.be/podiumexpo/action-zoo-humain-le-chicon>